

Univerzita Palackého
v Olomouci

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
657 40 Brno

Genius loci...

č.j. UPOL-77505/9410-2019

ke sp. zn. 64 A 18/2018

stěžovatel (žalovaný): rektor prof. Mgr. Jaroslav Miller, M.A., Ph.D.

Univerzita Palackého v Olomouci
se sídlem: Křížkovského 8, 771 47 Olomouc
IČ: 61989592

žalobkyně:

Kasační stížnost

žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.3.2019, č.j. 64 A 18/2018 – 47, podaná podle § 102 et seq. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

soudní poplatek bude uhrazen na výzvu soudu

Příloha: spis sp. zn. [REDACTED] ZNEPLATNĚNÍ/01/2018 (zaslán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb)

DATOVOU ZPRÁVOU

I.

1. Stěžovatel dne 11.4.2019 obdržel rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.3.2019, č.j. 64 A 18/2018 – 47 (dále jen „*napadený rozsudek*“), jímž bylo vyhověno žalobě žalobkyně ze dne 3.11.2018.
2. Neboť napadený rozsudek spočívá dle názoru stěžovatele na vadném právním posouzení věci, nezbývá stěžovateli než podat proti němu

kasační stížnost

ve smyslu § 102 *et seq.* zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“) z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí.

II.

3. Dne 19.4.2018 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky (dále jen „*řízení*“). Závěrem řízení bylo rozhodnutí rektora Univerzity Palackého v Olomouci č. j. UPOL-109065/9410-2018 ze dne 31.8.2018, jímž byla vyslovena neplatnost vykonání součásti státní zkoušky z předmětů [REDAKCE] (dále jen „*rozhodnutí*“). V podrobnostech o průběhu řízení a vydaném rozhodnutí odkazuje stěžovatel na obsah správního spisu.

III.

4. Proti rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu ze dne 3.11.2018, které Krajský soud v Ostravě vyhověl a napadeným rozsudkem rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

5. Stěžovatel se domnívá, že argumentace obsažená v napadeném rozsudku nepostihuje materiální jádro předmětného sporu a ze strany Krajského soudu v Ostravě bylo provedené nesprávné posouzení právní otázky.
6. Nosná argumentace Krajského soudu v Ostravě byla soustředěna do bodů č. 14 – 21 napadeného rozsudku, kdy Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že námitka žalobkyně, o nenaplnění znaku soustavnosti jednání ve smyslu § 47c odst. 2 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o vysokých školách*“), je důvodná.
7. Krajský soud v Ostravě (dále jen „*KS*“) nejprve v bodech č. 15 – 16 napadeného rozsudku komentuje důvodovou zprávu k zákonu č. 137/2016 Sb., který s účinností od 1.9.2016 zakotvil do zákona o vysokých školách předmětný § 47c *et seq.*, tzn. problematiku vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky, přičemž konstatuje, že ani navrhovatel zákona se blíže problematikou skutkových podstat dle § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách nezabýval a debata nad příslušnou problematikou neproběhla ani v rámci schvalování předloženého znění zákona. Stěžovatel se v tomto směru domnívá, že tato část argumentace KS je poněkud nadbytečná, protože jejím výsledkem je, že v důvodové zprávě není možné najít žádného vodítka.

8. KS tedy přistoupil k výkladu pojmu „soustavnost“ v mezích judikatury správních soudů (bod č. 17 napadeného rozsudku) a jako poměrně přílehlavý označil rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 63/2008-121 ze dne 26.3.2009, kdy lze vyvodit, že pojmovým znakem podnikání je jeho soustavnost, tedy *činnost prováděna opakovaně, nikoli jednorázově, příležitostně či nahodile*, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29.7.2011, č.j. 31 Af 54/2011-21, podle kterého lze pojem *soustavná činnost spojit s úmyslem tuto činnost opakovat*.
9. Dle názoru stěžovatele provedl KS (zejména v bodu č. 18 napadeného rozsudku) značně extenzivní výklad skutkové podstaty obsažené v § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, kdy jiné úmyslné jednání proti dobrým mravům se znaky soustavnosti nebo opakovanosti je nutno vztáhnout k časově vymezenému období, které mohlo započít již okamžikem, kdy se uchazeč o studium stal studentem (61 odst. 1 zákona o vysokých školách) a ukončeno dnem, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část (§ 55 odst. 1 zákona o vysokých školách). Tímto názorem KS zcela odmítl názor stěžovatele, že jiné úmyslné jednání proti dobrým mravům se znaky soustavnosti nebo opakovanosti je nutno vztáhnout pouze k době trvání státní zkoušky či její součásti, nebo obhajoby disertační práce.
10. Stěžovatel se domnívá, že jeho výklad § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách koresponduje značně více s textem § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách a jeho smyslem, přičemž o slovu studium, či jiném úmyslném jednání proti dobrým mravům po dobu studia v tomto směru není zmínky (jiné úmyslné jednání proti dobrým mravům, neuvedené v § 47c odst. 2 písm. a), v souvislosti se soustavností nebo opakovaným jednáním proti dobrým mravům).
11. Stěžovatel vyvozuje, že zákonodárce zakotvením § 47c *et seq.* zákona o vysokých školách chtěl postihnout případy, které doposud standardními postupy dle zákona o vysokých školách postižitelné nebyly. Pokud student **počas svého studia** naplní svým jednáním jednání obdobně popsáná v § 47c *et seq.* zákona o vysokých školách, lze takové jednání v případě zjištění řešit prostředky zákonu o vysokých školách dlouhodobě známými, a to **disciplinárním řízením** (§ 64 *et seq.* zákona o vysokých školách). Naproti tomu pokud student svým jednáním jedná obdobně dle § 47c *et seq.* zákona o vysokých školách v rámci státní zkoušky či její součásti, nebo obhajoby disertační práce, tuto vykoná a stane se v souladu s § 55 zákona o vysokých školách absolventem, neexistoval pro veřejnou vysokou školu žádný právní nástroj, jak vzniklou společensky zcela nepřijatelnou situaci řešit a vyřešit.
12. Dle názoru žalovaného je tak zakotvení § 47c *et seq.* zákona o vysokých školách snahou zákonodárce o doplnění chybějících sankčních ustanovení do zákona o vysokých školách, aby ve vztahu ke společnosti, která jednání popsáná v § 47c *et seq.* zákona o vysokých školách vnímá velmi citlivě, nebylo možné říci toliko to, že osoba již není student a vysoká škola nemá žádnou pravomoc jakkoli zakročit. Výklad KS by mohl mít tudíž protichůdný společenský dopad: nekonám-li soustavně proti dobrým mravům (v řádu let), pak vždy konám v souladu s dobrými mravy. Třebaže se jedná o podvodné jednání. Není-li soustavné (dle názoru KS), pak není podvodné. Stěžovatel nepochybuje o tom, že to nebylo cílem KS. Je si však jist, že rozhodnutí KS uvítají všichni, kteří chtějí ve svém konání následovat žalobkyni.
13. Stěžovatel se domnívá, že naopak výklad § 47c *et seq.* zákona o vysokých školách prezentovaný KS je nepřipustný a pro praxi neudržitelný, přičemž argument v podobě judikatury z oblasti podnikání je zcela nepřiléhavý, když sama podstata podnikání vychází z doby zpravidla výrazně delší než trvání vysokoškolského studia, resp. státních zkoušek.

14. Ve vztahu k jednání žalobkyně pak není možné nezmínit, že její jednání neprobíhalo pouze v rámci samotné zkoušky. Nepovolená nápověda probíhala rovněž během přípravy otázek na tzv. „potítku“. Stěžovatel dále dovozuje, že samotnému zkoušení v rámci součásti státní zkoušky a přípravy otázek pravděpodobně předcházela nemalá příprava v souvislosti s užitím zakázaného zařízení před zahájením zkoušky. Lze si jen stěžít představit, že žalobkyně užila nepovolené zařízení až u samotné státní zkoušky a nevyzkoušela si vše dříve tzv. „na nečisto“.

V.

15. Dále je ze strany KS stěžovateli vytýkáno (bod č. 21 napadeného rozhodnutí), že *nespecifikoval, jaké konkrétní předpoklady a kterými konkrétními předpisy stanovené ke konání a úspěšnému vykonání části státní závěrečné zkoušky měla žalobkyně splnit jen zdánlivě.*
16. Stěžovatel v tomto směru musí namítnout, že argument KS není pravdivý. Pro podporu svého tvrzení odkazuje na spojení v textu rozhodnutí, kdy na straně 9 je konstatováno, že *rozhodující orgán řádně zhodnotil stanovisko přezkumné komise UP a s jejími úvahami a závěry se zcela ztotožnil*, a předtím bylo na straně 5 rozhodnutí uvedeno, že *dle názoru přezkumné komise UP účastnice řízení splnila jen zdánlivě podmínky a předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti. Přezkumná komise UP vyslovila názor, že obecně jakákoli zkouška či jiný způsob ověřování znalostí předpokládá, že jde o znalosti a vědomosti pouze a výlučně osoby zkoušené, které nabyla a jež prezentuje sama a za sebe v průběhu zkoušky. Pouze takové znalosti a vědomosti mohou být hodnoceny a brány jako relevantní pro posouzení, zda osoba zkoušku řádně vykonala, či nikoli. Zákon o vysokých školách pak v § 63 odst. 1 a 2 stanoví, že studijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu, přičemž student je povinen dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy a jejich součástí. Studijní a zkušební řád UP pak v čl. 24a odst. 1 hovoří o tom, že pokusí-li se student podvodem nebo za použití nedovolených prostředků ovlivnit výsledek zápočtu, kolokvia či zkoušky, nebude mu zápočet udělen či kolokvium uděleno, resp. zkouška bude hodnocena stupněm „F“. Podle čl. 54 odst. 1 a 2 téhož předpisu pak je student odpovědný za disciplinární přestupek, pokud zaviněně poruší povinnosti stanovené právními předpisy nebo vnitřními předpisy UP a jejich součástí, přičemž za porušení povinností studenta se považuje i podvodné jednání související s plněním studijních povinností a vykazováním jejich splnění. Z daného a contrario jednoznačně plyne, že student je povinen plnit své studijní povinnosti nejen samostatně a sám, osobně, ale též řádně a čestně, bez jakýchkoli podvodných jednání. Svým jednáním tedy účastnice řízení splnila podmínky státní závěrečné zkoušky a ukončení studia jen zdánlivě a v rozporu s právními předpisy i vnitřními předpisy UP, když používala zakázanou nápovědu ze strany zaslatele po celou dobu konání státní zkoušky. Státní zkoušku tak nevykonala samostatně.*
17. Stěžovatel se domnívá, že bylo v rozhodnutí dostatečně vyjeveno, v čem spočívá zdánlivost vykonání části státní zkoušky žalobkyní.

VI.

18. Stěžovatel považuje za nutné krátce komentovat i bod č. 22 napadeného rozhodnutí. Obdobně jako žalobkyně se i KS pustil do hodnocení osoby podatele, která, byť je jeho morálně problematická činnost stěžovateli známa, nebyla podstatou předmětného řízení a neměla by tedy být jakkoli hodnocena. Řízení je zahájeno z moci úřední, nikoli tedy na

žádost podatele. Autenticita nahrávky a nahrávka hovoru samotná byla rozsáhle řešena v rozhodnutí.

VII.

19. Závěrem by stěžovatel rád zmínil, že celý řešený problém má nikoli nepodstatný etický a morální základ. Stěžovatel musí přiznat, že vývoj zejména moderní techniky je natolik rychlý, že byť je snahou přijímat různá opatření na odhalování tzv. plagiátů příp. jiných úmyslných jednání proti dobrým mravům, nelze vyloučit, že studenti při vymyšlení řešení obcházejících pravidla jsou dále než systém, který by jejich jednání měl odhalit. Nelze tedy přistoupit na závěry KS, které nemají oporu v zákoně o vysokých školách, a stěžovatel se domnívá, že závěry KS posunují právní úpravu do zcela jiných mezí, než zákonodárce sám zamýšlel.

VIII.

20. **S ohledem ke shora uvedenému a zejména napadenému rozsudku Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 SŘS napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí.**

V Olomouci dne 25.4.2019

prof. Mgr. Jaroslav Miller, M.A., Ph.D.
rektor